

Joan Bonhof

Nieuwe directeur CIS: Joan Bonhof (47)

“Wat een bijzondere verandering in jouw leven!” De afgelopen weken kreeg ik regelmatig deze reactie vanwege mijn overgang van de ICF-gemeente Utrecht naar het Centrum voor Israëlstudies. En inderdaad, er gaat voor mij nogal wat wijzigen. Toch is er ook continuïteit: de vensters van de kerk blijven open naar buiten toe.

God leidt langs andere wegen dan je zelf denkt. Zo ook in mijn leven. Rond het moment van afronding van het VWO lag de studie theologie niet echt in mijn blikveld. Het werd bestuurskunde. Aan het eind van de studie realiseerde ik mij dat ik achteraf liever theologie had gestudeerd. Dat kwam doordat God in mijn leven ging spreken. En gelukkig kreeg ik later nog een tweede kans: theologiestudie in Apeldoorn. Vaak heb ik mij afgevraagd: waarom die omweg? Bij ICF Utrecht kwam de kennis van beide vakgebieden zeker van pas en ik hoop ook bij het CIS!

Tussen de studies bestuurskunde en theologie heb ik jaren gewerkt in de non-profit sector, met name als consultant en interim-manager. In mijn vrije tijd was ik actief in het jongerenwerk en missionaire werk. In 1997 ben ik getrouwd met Gerdine. God heeft ons via de weg van adoptie twee prachtige kinderen gegeven.

Open blik

Van mijn predikant in mijn studententijd leerde ik dat een levende kerk ook een open blik naar buiten heeft. Liefde voor mensen die het Woord van God niet kennen, maar zeker ook liefde voor het Joodse volk. Het was de tijd waarin de bezinning op Israël toenam. Velen kwamen tot het besef dat de zogenaamde vervangingstheologie helemaal niet Bijbels is. De gemeente uit de volkeren is niet in de plaats van Israël gekomen, zij is er bij ingelijfd (Romeinen 11:17).

Er zijn openstaande beloften voor het volk Israël! Tijdens de studie theologie kwam de functie van voorganger bij ICF Utrecht op mijn pad. God sprak en leidde ons daarheen. God heeft Zijn belofte waar gemaakt. Blinde ogen heeft Hij geopend (Jesaja 42:7).

Uw God

Jesaja spreekt ook over de roeping van Sion (Jesaja 40:9): “Zeg tegen de steden van Juda: Zie, uw God!” God onderstreept dat Hij Zijn volk niet loslaat! Vanuit dat geloof belijdt de kerk ook haar blijvende verbondenheid met het volk Israël. Het CIS geeft daar handen en voeten aan. Per half oktober 2019 ben ik dr. Michael Mulder opgevolgd als directeur van het CIS. Daarmee breekt voor mij een nieuwe fase aan.

Wat betekent dat inhoudelijk voor het werk van het CIS? In alle dankbaarheid stel ik vast dat er veel tot stand is gekomen in de afgelopen jaren. Er is in Nederland en Israël een groot netwerk opgebouwd met Joodse organisaties. Er is veel kennis opgebouwd over het huidige Jodendom. Die kennis vindt via diverse kanalen zijn weg naar opleidingen (TUA, CHE) en kerken (via diverse boeken en publicaties, lezingen, informatie ten behoeve van de Israëlzondag, de periodiek *Verbonden*, hulp bij studiereizen, etc.). Samen met het bestuur en collega's van het CIS is er het verlangen om de komende jaren verder te bouwen aan het werk. In alle bescheidenheid wil ik beginnen met luisteren en leren, zodat in alle wijsheid goede keuzes gemaakt kunnen worden.

Twee bewegingen

De taak van het CIS bestaat uit het gestalte geven aan twee grote bewegingen. Een beweging van de kerk naar Israël. Centraal blijven de drie kernwoorden staan (en in deze volgorde): “luisteren, dienen en getuigen”. Luisteren: hoe leest het Joodse volk de Schrift? Wat kunnen wij leren? Israël heeft immers het Woord van God ontvangen, wat wij het Oude Testament noemen. Dat geeft een blijvende verbondenheid!

Dienen: we steunen enkele diaconale projecten in Israël (zowel voor Joden als Palestijnen), maar we willen ook naast de Joden staan, die in ons land in toenemende mate weer antisemitisme ervaren!

Getuigen: In deze ontmoetingen en deze samenwerking ontstaat er ruimte om te spreken over wat ons beweegt. Ook dat is voor ons van belang: getuigen van de liefde van God, die wij hebben leren kennen in de Messias van Israël, Jezus van Nazareth. Helaas is er in de kerkgeschiedenis vaak niet veel van deze liefde overgekomen, terwijl Romeinen 11:11 toch spreekt over de roeping om het Joodse volk tot jaloersheid te verwekken.

De andere beweging is van Israël naar de kerk. Wat mij betreft maken we dat eveneens tot een speerpunt voor de komende jaren; ook in samenwerking met andere kerken, organisaties en opleidingen. We willen graag de betrokkenheid van de kerken bij het volk Israël verder vergroten en handreikingen bieden aan gemeenten en predikanten hoe dit concreet vorm te geven. We hopen met het oog hierop dat we blijvend de gelegenheid krijgen om spreekbeurten te verzorgen. Daarnaast willen we nieuwe conferenties organiseren en studiemateriaal uit blijven geven. We zijn ook dankbaar dat dr. Michael Mulder beschikbaar blijft als wetenschappelijk medewerker.

Graag komen we naar uw gemeente toe. U kunt contact opnemen via bonhof@hetcis.nl of met het secretariaat (info@hetcis.nl). «

De theoloog en schrijver Andries Knevel is als radio- en televisiepresentator werkzaam bij de Evangelische Omroep

Mohammed

Hij kwam met een noodgang aanhollen, gooide wat stoeltjes opzij, en kwam bij de man op die op de vloer lag. Ik mocht een groep rondleiden door Israël, en midden in een groot restaurant van een hotel werd één van de gasten onwel. Het liet zich ernstig aanzien, en dus was er sprake van enige paniek, zeker toen snelle medische hulp van buiten uitbleef.

Kennelijk was hij door zijn collega obers gebeld, en dus holde hij het restaurant binnen. Ik keek vragend naar één van die collega's. “He is a nurse” zei hij. Toen hij, na de eerste consternatie, weer terugliep, zag ik op zijn naambordje dat hij Mohammed heette.

Later die avond, toen bleek dat het beter ging met de patient, ging ik op zoek naar Mohammed. Ik vond hem in de keuken. “Ik wil je bedanken voor je snelle hulp”, zei ik hem. “Hoe heet je”, vroeg hij mij. “Ik heet Andries”, zei ik. “Ik heet Mohammed” zei hij.

We gaven elkaar een stevige handdruk en keken elkaar even diep in de ogen. “Ik ben blij dat ik dit voor uw gast heb kunnen doen”, zei hij. “En ik ben blij dat ik jou kan bedanken”. We keken elkaar nog even aan en toen scheidden onze wegen zich.

Die avond mocht ik een inleiding houden over het “Israëliësch-Palestijnse conflict”. Maar vooraf vertelde ik over mijn ontmoeting met Mohammed, met de verzuchting, dat als we elkaar meer in de ogen zouden kijken, enfin u begrijpt het. En daarna ging het over Herzl, het plan Peel, de Oslo-akkoorden en nog veel meer. Herzl schrijft in *Der Judenstaat* prachtige zinnen over zijn droom, dat de oprichting van een eigen staat, tot grote zegen zou zijn voor alle volkeren in het Midden Oosten. De volkeren zouden elkaar gaan helpen om hun landen economisch en cultureel tot grote ontplooiing te brengen.

De staat is er gekomen. De samenwerking niet. Integendeel. Maar soms zie je een heel klein teken van hoop. «